

релативизация помежду си, но в същото време вече е непоклатимо аксиологизирана и „захаристояновската“ свидетелска самоценност на *слово-то-памет*, на словото, което е самото-себе-си, ретро-обърнато и възпяващо-Другия.

Когато започва да си „припомня“ високия героичен модел на Възраждането, Яворов прави това основно *през* фигурата на Ботев като архетипалния хайдутин поет, в която е налице синкретична взаимопроникнатост между *слово* и *дело* – собствено поетическото е абсорбирано от абсолютната ценност на *хайдучкото*; не стиховете са истинската поезия, а самият телесно-биографичен жест, тяхното *сбъдване*, същинската им реализация в полето на соматичния акт: преминаването „през тиха бяла Дунава“, намирането на гроба „в редовете на борбата“, баладичната смърт „там, на Балкана“...

И в същото време не може да остане безразличен към другата, противоположна нему, институция на Летописеца – фигура на реабилитираното Слово. Едно слово, което е ценно като *свидетелство* за телесно-биографичния жест, без да е необходимо самото то да е такъв жест.

Яворов се оказва своеобразна „жертва“ на тази комплицирана ситуация. Вписан в национално-митологическия сюжет „Македония“ по един крайно проблематичен, двойствен начин, в ролята си на *харамия* и на *писател*, той неизбежно се идентифицира не само с архетипа „Ботев“, но и с този на Летописеца. Може да се каже, че ако в първия случай става дума за фантазмена проекция, то във втория по-скоро за неизбежна реалност, за биографична предопределеност.

Затова в Яворовия „македонски сюжет“ освен връзката Яворов-Ботев, е функционална и друга персонална връзка: Яворов-Захарий; Яворов като Захарий, „Гоце Делчев“ като „Христо Ботйов“, „Хайдушки копнения“ като „Записки по българските въстания“.

У Яворов тези два мощни културни и психологически комплекса се срещат, сблъскват и наслагват един върху друг. В жанрово-дискурсивен план този сблъсък взаимопроникване се изразява чрез различните рефлексии на *лирическото* и *мемоарното* в „македонската“ проза на поета. Изчезналата историческа дистанция се проявява у Яворов чрез *лирическия* компонент – именно *лиризацията* фиксира собствено „ботевския“, хайдушкия рефлекс на дискурса, който е автомитогенен, структуриран около героическата самоартикулация самоизява на Аза посредством едно синкретично слово деяние. И в същото време е силен, функционален и един противоположен, „захаристояновски“ дискурсивен рефлекс, изразяващ се чрез строго свидетелския модус на *словото-което-е-само-слово*,